

U kolébky

1975-76

Dopis z města

Janu Bendovi

Ještě včera jsem mluvil o světcích,
pamatuješ? O světectví, které
nešlehá kolmo jako topoly
zbožnosti a od kterého půda
nevzplane pod čůčkou nazírání,
já mluvil o světectví tichém,
vodorovném jako jezero a řeka,
samozřejmém ve svých březích,
když plyne do mořského ústí.
Proč o něm už nemluví, když stále
v něm vidím příslib oné plnosti
prázdného džbánu, ne, vidím v něm
malý hrneček, přikovaný k studni,
jak by mohl být nesvobodný, když
právě tam směřovaly zástupy
napít se vody? A kdysi my oba
jsme mluvili o odchodu, kam,
bylo by lhostejné, snad srub,
snad les by to byl, ale jistě
úponkovité mimobyť jako břechťan
by ztratilo oporu. A ještě dnes
pořád čekám, že jednou přijde den
a půjdu. Budu čekat sám
na rozcestí na rozsudek smrti,
který už dávno, nevím, kdy to bylo,
vyřklo zrození nad časem.

Co je samota, co odchod?
A je-li jejich smysl v návratu,
proč odcházet? Copak mezi lidmi
nemohu najít svůj pramen? A tam
v lese při cestě za pramenem,
zda i tam tě nepřepadnou lidé,
lidé obrazní a tím tedy stále
nebezpečnější, neboť jejich moc
daleko přesáhla jejich přítomnost.
Zpevnit se můžeš jenom v boji.

Les ale není skleník, v něm
se doopravdy bojovalo, se sebou,
s přízraky a s Bohem! Ale návrat

nepromluvil řečí zlhostejnění,
on odsedal. A když pak žena
se přiblížila na dotek dechu,
nejenže do ní rázem vstoupil,
ale byl v ní už od prvopočátku.
A světectví se podobalo jen hře.
Vždyť jeho smyslem je člověčenství
a žena tvoří jeho polovinu. Jeho
smyslem je úhrn zemských ploch,
a on vyloučil: vinice a města,
ty, kteří nemohou, ty, kteří nesmějí,
překážky smrtelné, nevědomost za hrob,
a jestliže jim podal pomocnou ruku,
ruku vlahou, ruku ujišťující,
že to všechno lze překonat, i pak,
nenásilně a bez vůle už, s pouhou
láskou bez předmětu, zahrnující
všechno a všechny, i pak byl ještě
něčím, co musel překonat: světcem!

Kutna mnicha i šat světce
musejí být přítěží, když jsou
řeholí. A právě světec, má-li
být světcem (světec miluje svět),
musí vystoupit i z roucha žlutého
a jako poslední mezi žebráky,
nebo jako první z králů, nebo
cokoli, ale vždycky s pouhým
nahým tělem bez purpuru, ale
purpuru uvnitř! Potom smí
procházet všemi těmi branami
a zůstat tam, kde tento svět
je nejkrásnější: u studny v háji
a s lidmi a také se zvířaty.

Smysl světectví je v návratu.
Ale já nechci být světcem, kdybych
mohl, chtěl bych snad být lékařem,
ale ne lékařem těla, těla, které
od rána do večera vycpávají senem
požitků, chtěl bych být lékařem
duše. Ale vždyť to on právě byl!
Vždyť léčil duše jiných, co tedy
chci? Chci zaměnit žluté roucho
za bílý plášť a les za ordinaci?
Ale ne, nevolil bych žádnou barvu!
Chtěl bych být poutníkem; a jít
samotou i mezi lidmi; chtěl bych
říci slovo dobré a mlčet, chtěl
pomoci a nechat na holičkách,

nastavit tvář a odpírat zlu,
ale já bych to chtěl: aby všichni
lidé byli lékařem duše, aby
duše bez úhybu byla u sebe,
neobmyslná, i když temná,
i když oddělena od poznání,
i když neoddělena od žízně
a trpící tedy jistě doposledka,
nechtěl bych změnit její barvu.
Protože to všechno bylo příliš
krásné, i sama smrt.

- - - - -
Je-li spása individuální,
je pro všechny! Ale úhrn světa
se řítí jako koule světa jinou
krajinou, a co zrod dal všem
jako možnost, zůstane nenaplněno:
u chudých duchem a pokřivených,
na hladových a na všech těch,
v nichž někdo zvedl hráz a ta
zabrání poznat. Co je prospěšné
bez užitku a tím mimo ztrátu?
Úhrn zemských ploch jde jinam,
on nechce poznat, že je nutné
vyvázat se jednou provždy z toho,
co *zaplňuje* prostor: z přívlastků!
Co chtějí ti lidé? Chtějí všechno,
nechtějí nic, jen budou čekat
na dary nebes a jejich kopí.

- - - - -
Ale právě ti všichni jsou vedeni
týmž zákonem, který jemu dal
rozum bystrý a pronikající,
srdce velké a schopné vstoupit,
týmž zákonem, který rozdmýchal
jiskru nazírání v kruhové tmě
nepoznání prostřednictvím *já*,
vědomého a rozměrného *já*
rozumu: té přesně otevřené
tlamy vlka! Vždyť nemyslíme,
leč v prahorním lovu samce,
který hrabe neochvějně doupe.

Ale právě oni jsou týmž světem,
jeho zákonem, jeho vůlí, jeho
neochvějnou cestou kamsi, která
nevede k dokonalosti, nevede
ze tmy do světla, od zmatku
do světectví, od útrpnosti
k lékařství, ne, to všechno jsou

projevy cesty zrodu o sobě,
cesty od-do, ach, jak dlouho,
a to, co bys chtěl pochopit
jako stupně k jednotlivému trůnu,
je vesmírně rovnocenné! Génius
je vždycky osamocen, světec se vrací.
Pět jeho jiskérek, nebo osm, nebo
sloup ohně: ale tma kolem!
Já světcovo se podobá jiskře.
Ale on sám jedinému květu,
zatímco koruna a kmen jsou spuštěny
do tmy: každý strom má květ
a plod. A listů bez počtu.
To, co musí nutně zaniknout,
nemůže spět k dokonalosti! Jen
k vrcholu Sisyfovu, to s technikou
mistra Leonarda! Která zbraňuje
v sestupu přímém. Růst bledničky,
uměle vyrovnaná peřej, přehrada
ve volném toku, hráz samospádu,
vzpoura proti času! Hazard
církvě s Koperníkovými čísly!
Ale my to nechápeme, my
nechceme umřít, a proto už
sníme o doživotí v prášku,
o kameni úrazu všech mudrců:
o cestě k dokonalosti! Podaná ruka,
dobré slovo i sama pomoc,
to všechno není cesta k dokonalosti,
neboť dokonalost není. Je jen smysl,
který vědomí vysnilo do zrodu,
a vlastní stezka k bezčasovosti.

Už nesním o světectví, už
nechci nikam jít, chci být tady,
chci být člověkem mezi lidmi,
nechci být lékařem, vždyť člověk
musí umřít; a mírnit bolest
je protismyslné. Už nechci ani
měnit cesty a ukazovat smysl,
vždyť jsem poznal tolik lidí,
kteří jen tím, že se narodili,
že je vedlo laskavé slovo matky
a trocha štěstí nevím odkud,
jen tím, že v nich neřádl sadař,
jak samozřejmost planého keře
hnali do květu a na trpký plod,
zato s jádry! *Krásá pláňat*
je to, co jsem hledal, neboť ta
jsou počátkem všeho ovoce. A sadař

zušlechtil podružné: dužinu a chuť,
ne jádro, které zůstalo trpké,
stromovité, rozlistěné, tíhou
kolmou klesající do úrodné hlíny,
nebo na step, ale vždyť i poušť
je projevem zákona téhož růstu!
Chci být u pláňat, u stromků
dávajících plody i bez nich, chci
být u drsného smrku, u travičky
a holé půdy, chci vidět větve
šlehající i ty k odlomení, chci
podvazovat nalomené strůmky, chci
zacelit rány laskavým lýkem a vosk
něžně přiložit. A od těch pláňat,
pláňat ošálených, bez poznání, že
lze strásat velkou a sladkou rosu
jiných plodů nebo vůbec nic,
a tím být totéž jako holý smrk,
a právě tím nevědomím vrostlé do:
lhostejno kudy a lhostejno kam,
když cítím právě svou větev, právě
pod nepodstatnou dužinou svou pecku,
a zasadím, nemohu nezasadit,
a zahynu, nemohu nezahynout,
a rostu křivě, ale pulsuji svou
krásou mrzácké mízy, od těch
pláňat se nechám dlouze laskat,
že jsem také pláňka a moje plody
jako jejich nepadnou nikam a že
jsem s nimi, jsem mezi nimi, jsem!
Ne já, to ony byly lékařem,
nejzazším světce, který vyléčil,
skromný jako vlaštovka, bez rouch.
A já už navěky chci být
planým stromem a nerůst nůžkami
zahradníka do smyslu kužele
Platóna s oškubaným kohoutem!
Chci být planý mezi pláňaty,
sdílet se s planými, radovat se
ze slepé planosti krásných stromků.

A právě teď odvažuji oporu
kolíku, který mi dal směr,
neboť réva je pouze zdánlivá
a o berličce tím, co není:
vztyčenou sladkostí vína.
Porovnávám všechny kmeny, které
jsem kdy viděl, a poznávám, že všechno,
co jsem odlišoval, jejich vzrůst,
objem, tvrdost dřeva, stáří, tvar,

jejich kůra, jejich větve, koruna,
směr jejich růstu i pokřivení
skobovité jako kosodřevina,
to všechno že teď ustupuje
jako závoj před jedním jediným
poznáním a v něm že je všechno;
všechny zdánlivé protiklady, všechny
odlišnosti, všechna tma a světlo
jiskérek dštících do tmy jícnu
té cesty zemské koule kolem středu
jakéhosi slunce, noc a den
té cesty od-do kolem dokola
až do vyčerpání, té Sisyfovské
cesty s kamenem snad zdokonalení,
to všechno, i ono poznání nakonec,
ustupuje před jediným určením,
před jediným určením mým i jejich:
že jsou to *kmeny* a že já
jsem stejným kmenem a že jako ony
rostu do stejného azuru tady!

O strom opřený

U stromu. U paty stromu člověk
se stává stromem. Ne u stromu, který
se vzňal pod zrakem upřeným a duší
rozlistěnou, ne tam, ale u stromu,
o který se opře zády a nechá
kůru stékat po rameni a padat stín,
který ten jeho pohltit obrovitě,
tam se člověk stává stromem –

Byl jsem přítelem jabloně. Jsem jí
dosud. Jednoho dne spatříš
osamělou jabloň ve vysoké stráni.
Jabloně... Být skrytě jako ona!
Tak mízově a kmenem! Co tady
znamenalo ovoce? Co pýcha plodu
do sadařova koše? Jablečná
rosa žlutá, která se snášela k zemi!
Ne výtrysk vzhůru, ale nížení,
to poutníček stojí, už se jenom dívá,
už nechce utrhnout, je němým svědkem
toho, jak se zázrakem zvedla
a šla po kořenech! Kdo poznal
zahradu země, má víc než sadař.
Zahrada přežije zahradníka, vlastník
umírá jako pouhý nájemce. Ale ne,
opírám se o útlý kmínek pod korunou,

kteřá je řídka a klade na zem písmo,
kteřé čteš v trávě. Stínový inkoust
smočil ptačí pero. A viděl jsem
jabloň křívou, zmrhanou časem,
a přece tak sladkou, sladkou nekonečně!
Při pohledu na ni jsem chápal,
že tu čekám jenom pro ten den,
kdy všechno bude, a tak skrytě
jako v ní. A že do té doby
nejsem básník, ani ten, kdo mlčí,
i do sadaře že mám daleko a jsem
pouhý věřitel. A ona v sobě bytem.

Tenkrát jsem poznal krásu křívého
a krásu pláňat. Jablíčka trpká,
malická, pět jich je do dlaně,
ale je tu jabloň pro hlad člověka
nebo pro jádérka, pro člověka, nebo
pro jabloň, kteřá směřuje k jabloni,
a tedy k sobě... Byla bez užítku!
Ach, její osamocenost byla zdánlivá,
i když nezarazila žádný kmínek
z Diova deště! Roste vysoko ve stráni
a vidí do údolí, kteřé až dolů
jí patří. Ramena dřou kůru
azurného větvení Boha, a plodnost,
kteřou tuším v jejích pupenech, tu musím
složit jí k nohám, vrostlým do hlíny!
Protože nikde není žádný Bůh a nikdo
nezasluhuje dostat jediný pupen
z větévky odpadlé... Strásala jablka
a nechala je téct skrze prsty mimotného davu.

Plody trpké, vy, kteřé nechutnáte!
Každá jabloň, i ta dužinatá
v žízni Bakchova niagarského hrdla,
každá jabloň shnije v plodech dole.
Nedá růst! A na podzim každá
jedno trpké jablíčko, kteřé nevzroste,
a vzroste-li, tedy sadař, ne ona!
Ale ty strásáš teplý vichr jablek,
nečekáš na štěpný nůž, a právě
tou zatrpklou trpkostí, teď to vím,
unikneš setřenému hmatu česáče,
škůdce obhlížitele, kteřý utrhá!
Nepodstatnou dužinou živíš ptáky,
kteří roznesou jádra. A už vím:
plody všech stromů, kteřé živí zvěř,
veverky, kteřé platí za škodnou,
ptáky, kteří neplatí za škodnou,

ale jen pokud nevtrhnou do višně,
ty plody s křídélky i bez nich, ty
sestouplé a pohublé až k jádru, všechny,
které ostnatě padnou do dětské mošny,
ty všechny jsou rovnocenné! A rovnocennost
že je pouhé slovo jak nitka do trhliny,
kterou způsobil v řeči sadař užitku.
Ale i ten strom rozčísnutý bleskem,
z poloviny odchlíplý a mrtvý z poloviny,
i ten křivý strom, i ten dává plody
a člověk stejně tytéž jako on.

Viděl jsem strom, který zahradník
ořezal až po kmen. Jeho pahýly
netrčely vyčítavě, jen se bělaly
jak násilím otevřené dlaně. Nemyslím
na budoucí zeleň a větve ornamentu
na kouli ekvilibristy, jemuž byl
prvním a posledním obdiv obecenstva,
konstrukce tvarů, které příroda nezná:
to pro rozkoš duše tam dole! Ach, ne,
mě udivilo, rozradostnilo mě,
jak z pahýlů zase vyrazila zeleň,
jak míza hnala do listu a jak
potom z něj koruna vyzpívala prut!
Nezáleží na tom, že ten strom
nesl tvar, který mu byl vnucen.
Protože jemu šeptala dužina. Klam,
že zahradník mu vnutil vlastní vůli,
prchá jako mlha nad pohořím. Nikdo
mu nevnutí, co nechce naplnit mízou,
můžeš se mu jen připodobňovat!
A co je v možnostech, je i přirozeností.
Jen se podívejte na tu zahradu,
přijďte tam rok po smrti zahradníka!
Skvost i šperk se opět přetavily
v podstatný kov a všechno mile roste
do důvěrné a známé křivosti.

Ale já viděl ještě jiný strom.
Zahradnická zvůle, touha, aby všechno
bylo po vůli oku, stiskla sekyru.
Teď mlčel pařez. Už nevzdychal,
nízko při zemi nikomu nepřekážel,
nikým nepovšimnutý, nezasažen pákou
pod kořenem, odpočíval a spal klidně.
To jen já v něj vmyslel svůj nárek,
že kmen i koruna jsou věčně ztraceny,
myslel jsem, že je mrtvý. Ale on
hluboko dole neznatelně oddechoval.

Jeho míza byla skryta v kořenech,
přezímoval v pařezu, a když přišlo
jaro, tu prut se vznes a listnatěl,
z pařezu spodní mízou vypučel život,
on směl vyjít, protože tenhle strom
zachoval podstatné: mizu kořene!
Měl kořen a měl tedy všechno.
A nepřeborné houští z něj vyrazilo
a byl to život, život nepřeborný,
vodorovná plodnost křivé kosodřeviny,
ach, ani to ne, to nádhera v prutu
volným pučením přežila tvar natepaný!
Všechno, všechno měl tenhle strom
bez kmene, bez koruny, bez větví.
A bude růst a bude listnatět
a bude křoviskatět na tom pařezu!
Nic nepotřebuje a nic víc nechce.
Jen sluchem, který jako by dole
tiše hmatal, pozná tě po hlase,
když usedneš a mluvíš k němu.
O sobě, ale ovšem o horách.
O sobě, ale ovšem o lučinách.
O stráni. O lese. A ovšem o nebesích.
Jako příliv a odliv, jako šelestění
listoví ve vánku, jako hučení moře,
které se přiblížilo a jehož modrý
zvuk ho lehounce objímá a nese
tam, kde našel osekané ruce,
našel zrak a nohy a zase křídla,
a duše rozvodněná se rozlila vstříc
oceánu, který přijal ztráty
jako dar, a kde on a všechno s ním
pluje tiše a bez přítěže snah,
jako bóje, utržená od řetězu,
která se odpoutala a nechce už nic,
jen poslouchat ten příboj kolem sebe.

Sedím tady, ve vlasech slyším vítr.
Zlehka počítám vánky. Nechám se
smýkat větrem a už nepocítím
prastarou celistvost jedné jediné studny!
Vysoko ve stráni a těžko přístupný,
každému vánku vzdoruji křehce.
Vichřice se mne strásá pláňata.
Sedím tu, slyším vítr ve vlasech.
Kolem přecházejí lidé. Cítím:
odcházejí mé ruce. Zapomněla
levice na pravou. Jabloň, pták
mluví ke mně u toho pařezu.
Budu sedět tady. Už jen tady.

Věrný kmenu bez pně, houští
pro hejno vrabců. Nic v ruce.
Jen dole zaslechnu. Snad už zítra
pocítím, že jsem se rozvětvil jinak
a zapustil kořen u tichého plůtku.
Už nikdy nepocítím celistvost jedné
jediné studny! Vítr se napřel, strom mlčí.

U kolébky

Mé ženě

Je ráno; jitro dopadlo na zem
a vyperlilo v malých jinovatkách
na stvolech jitrocele. A nahoře
měsíc i luna se drží oblohy
na znamení, že noc se navrstvila.
Otevřu-li okno, průvan prorazí
záclonu i závoj ostrého hmatu,
který znečitelněl na jezeře tabulí
břidličného vzduchu. Na sypkém břehu
potoka házím lopuch proti proudu.
Hravá vlnka ho srazí hluboko
a vzkypění, ochablé do pohledu,
se vzpříčí o splav. Ještě ne,
připlouvá teprv a přece už mjí,
ale ruka zachytí nehostinný list,
v němž jako v koši spí dítě.
A neví o ničem. Řeka potemněla
a převozník váhá. Ale nelze zpátky.
Víte strhne pramici. Jen lano
propjaté do břehů nás drží nad jezem.
Jezero dosud drží tvar nápodoby
skaliska dole. Bez měsíce a hvězd
pluje ryba za láskyplnou třpytkou.
Neopeřenec bez křídel, jen hádě
po hřbetní ploutvi nachází studnu.
Pod pohledem hluboko až na okov
tma roubení. Vzdálený křik racka
zobanem bez chuti přivolá kruhy.
Na veřeji už zaváhal první vánek
a mezi víčky plamínek. Vodopád
matky nad kolébkou sponou duhy
poznal nebe. A hýčká v něm syna.
Tiché jsou kroky, ale řeč se dosud stydí.
Mléko. Plenky na plotně syčí.

Jako okénko pohádkové chaloupky
pomalu se blíží vědomí a váhá.

Napřed jen malá svatojanská muška,
pak bílý motýl, který pestrou plochou
tenkého křídla sjede po tvém čele.
Snad to byla moje ruka, snad
jen závan vzduchu, ale bylo to tady
a tys to pociťoval. Záclona splývá,
za ní pták klove do prázdné římsy.
Něčí ruka něžně rozhrnula závěs
a s láskou zase spustila. Tvůj čas
vrací se po špičkách zadními vrátky.

Je to zahrada. Mírné slunce
opírá se o hrud' i hlavu mírnou
a začátek v konci se podobá oku,
které se zavřelo, ale které zas
přes kůži víčka cítí; protože slunce
hmatem i zrakem se k němu vemlouvá
a v dětském preludu, který nikam
uvidí kruhy a bubliny všech barev,
pak přechází jako milosrdné hříbě
nahřívěného spánku a uzdy popuštěné.
Zvesela zadupá. Zprůsvitní a zajde
do světelné tmy a světla, které se
lehce zahalilo v dým a zmedovělo.
A ty nepochopitelné zvuky venku,
to šeleštění nestromů v bezlesí
nepovědomých a rudých trsů ve zdi,
to je hlas otce. Mluví a ztichne.
To už se okénko pomalu blížilo,
jako luna s koledou v ranečku novu.
Už bylo vidět jeho tvar a v něm kříž
rámu, za kterým jako by visely květy
na záclonách. Hloub dovnitř teplo a tvary.
Byl tam stůl a u stolu židle,
potom váza, kniha a ještě jiné věci.
Nevíš o nich. Ale ony už zítra
dotknou se tvých víček a jako můrka
se budou třepotat pod sítkou lampy,
kterou zavěsili v tvé hlavičce. Ano,
už zvolna doléhají, už se kladou
jak motýl něhy a nechávají pyl
blanitých křídel na březové kůře zraku,
který se pergamenově sevřel. Už i v něm
čeká vychlípení do blanitosti zevně,
aby se jezero vylilo do zemské tíhy.
A jak to doléhalo, jak to vlálo
a vanulo bez rozmyslu jakoby sem,
ale přitom už dřív tady, ale pořád
nějak stranou a snad ani ne ze mne,
pojednou to zvolna zasvítlo do tmy

a vláčně, jako sama žízeň pod pramenem,
vedlo dlaň a třaslavě už navždycky
jehlancovitě uchopilo a vytrvalo v křeči.

Mlčky a ponořený do půlnoci, bdí otec.
Gdoule luny postříbřila ptačí ticho.
Jitro váhá v pampeliškách a pryskyřníku.
Za oknem stále stejná jabloň,
totéž ovoce. Stále stejná větev
houpá ptáka, a přece nikdy
nic se nevrací! I on se noří do tmy
a ze tmy se vrací a probudí se ráno
a vidí, že čas i tebe něžně bere
a jako milou hračku ze dřeva tě táhne
na provázku dočasnosti, můj synáčku.
Maličká lhůta se vrací do přísluní
opětné luny. A v dlani holoubek
se chvěje a přilne k maminčině teplu.
Nevzpomíná ona. A otec rázem neví.
A jako by se kruh na obzoru sevřel
a dopadl na kostelní vrata, už zas
smrt chce být znovu zkoušena životem,
být kousána a přitisknuta k patru,
sevřena v dlani a pročekána rychle
v tobě, synáčku! Už tehdy, kdy sami
bloudili ulicemi šípků a hlohu,
už tehdy tys v nich rostl a sílil,
byl jsi v těch, kteří se nepotkali,
jako oni v těch, kdo se nezrodili,
nezrodili ještě nebo vůbec ne,
a snad ještě před jejich zrozením,
před jejich početím, před jejich
nebytím do náhody vzniku tys byl,
podoben v básni bílé holubici.
Jak plátno obrazu jsi bezmocný
proti zvůli toho rámaře, který zlatí
a vypíná osnovu a odkrajuje pruhy.
Ruka ještě váhá a ohledává tvar,
hmatá v prostoru a klouže po plochách
uhýbajícího zření. Ale pak červánky
zaplňují nebe a přetékaají vzhůru
děrami v paletě a jediná přímka
vede duši! A všechno v její moci.
Všechno je bílé a pevné osnovy,
všechno tu čeká na jediný tah,
všechno jak nádhera palimpsestu
je nikdy nezkažené, všechno chce být
novým podvrhem na pergamen času
a mít svou iniciálu. Pohled',
slunce už vyšlo a rosa usychá

a ty se probudíš a budeš jako princ
z té pohádky, jak vyvržený na břeh
březového háje tam na úpatí hory,
a nebudeš vědět, kdo tě přinesl,
zda vítr, zda kůň nebo bílý jelen,
kterého jsi štval bez kopí a pěšky
a skolil mimoděk a bez úmyslu.
Jen se ohlédni, jak se rozlévá
zelená krev a víří v trsech, točí se,
a jak ji náhle rozčísne vánek, ona
se dme a zašumí doširoka. Déšť
se odráží a dští o ten strom,
pro který podetneš mateřskou hrušeň.
Byl to topol, štíhlý topol listnatý,
a ty tu stojíš u paty černé hory.
Čas za tebou už svinul láskyplný motouz
a vede tě postrkem. Kam ho zavedeš?
A před mým oknem nové léto
na téže jabloni rodí totéž ovoce,
a přece jiné. Stále stejná větev
se obtěžkává žlutou rosou plodu,
pták tíhne do travin a hmyz
galakticky zmírá – týž a jiný zase,
jako řeka, jako slza, i v nás
jezero za nedohledným břehem.

Srnka vyšla z lesa. Srneček je s ní.
Plachost něžně hýčkaná se vrývá
do dužiny věčnosti. Křehká brusírna,
lept do skla i medonosná kamej
se spouštějí okem okna. Pavouk souká stříbro,
topol se mlčky chýlí k vánku jitrocele.
Pozorně se klade klidná chůze, aby nerozlila.
Za oknem okrouhlá sladkost ryb
má radost z něhy plecháčku a plotny,
která hřeje. Šťastný skřivan dlaně
létá v horkém vzduchu. Před zrcadlem
obrys dívky. Jablko kloní větev.
V podkroví vrabec, člověk a starý okap
s chocholkou břízy. Proutek do pomlázky.
Šťavnaté sucho se míhá a cesta
se ztrácí v prachu. Nekonečně dlouho
padá list srdce. Zpěv ptáků stéká
jako krůpěj rosy, kterou zavěsili
v nepochopitelné zeleni. Okřídlená ryba
a oploutvený pták vyrůstají přímo z kmene
věrné borovice. Obrovitá tráva
pohltila člověka a už ho nepustí.
Slunce zavěšené v lampě ticha klesá
až do uzardění. Červánek vane.

Víčko se otvírá pod paprskem proutku
a pramínek zvolna vytéká. Ale tma
už světélkuje, a otevřu-li okno,
průvan prorazí záclonu. Ostrý hmat
sjíždí po píšťalce předtuchy až dolů.
Spí dítě v proutěném koši, spí a dýchá.
Vzdálený křik racka přivolá kruhy.
Okénko pohádkové chaloupky se dívá
do maličkého snu o bílém motýlu.
Venku zahrada. Nahřívěný spánek
zvesela dusá. U stolu stojí židle,
na něm váza a kniha. Mlčení
dozrálo do slabik, které utichají.
Zvedne se vánek. Déšť se lepí
na okna do zahrady, pod kterými táhne.